

גלעד עדן-צעדי

גאווה על דור היוצרים שטיפח

יאב נוכח בחיי הרבה לפני שהכרתיו אישית. מאז שהתחלתי לרקוד הוא נכח איתי בכל צעד, בכל תנועה, בכל יצירה. לימים, רקדתי אצלו בבית הספר דובנוב בתל אביב. השתתפתי במספר השתלמויות וזכיתי גם לרקוד בחוג הנוסטלגיה המשובח שלו באולם "ביכורי העיתים" בתל אביב.

כש**יאב** ביקש ממני לחזור על "שמלתך השזורה" בחוג, לא היה גאה ממני. החיבור בינינו היה מייד, למרות שמעולם לא עבדנו יחד. **יאב** אהב לראות שאני מפיץ מיצירותיו, ואני אהבתי לרקוד לצידו את סטרוטה טו סטרומה.

לימים, שיתף אותי **יאב** בעיפותו וברצונו לפרוש. מחיתי. לא יכולתי לדמיין חודש ללא מפגש רוקדים איכותי איתו. שמחתי שבסופו של דבר פעילותו הוארכה ממש עד הרגע בו אי אפשר היה לעצור את ה"התחדשות" שהכתיבה עיריית תל אביב: הריסת המבנה של מרכז המחול "ביכורי העיתים".

נורית (גרינפלד) ואני הקפדנו לבקר את **יאב** בבית

האבות משען שברמת אביב. בכל מפגש כזה, על כוס קפה ועוגת גבינה, סיפר לנו **יאב** קצת על עברו, על ימיו בקיבוץ רמת דוד, על זיכרונותיו **מגורית קדמן** ז"ל, אצלה השתתף בקורס ריקודי עם ב-1947, על "טעם המן" - הריקוד הראשון שחיבר 3 שנים אחרי הקורס... **יאב** סיפר לנו את הסיפורים המסתתרים מאחורי

יאב סיפר לנו את הסיפורים המסתתרים מאחורי "נכסי צאן הברזל" שהותיר לנו. כל ריקוד, וסיפורו. סיפר על החוגים, הלהקות, ההשתלמויות, ובעיקר על גאוותו על דור היוצרים שהשכיל לטפח

“נכסי צאן הברזל” שהותיר לנו. כל ריקוד, וסיפור. סיפר על החוגים, הלהקות, ההשתלמויות, ובעיקר על גאוותו על דור היוצרים שהשכיל לטפח.

לקראת יום הולדתו ה-89, התלבטנו, נורית ואני, אם לקיים מופע מריקודיו. בסופו של דבר החלטנו לקיים הרקדה - שבה נוכל לשתף כמה שיותר רוקדים המכירים ואוהבים את **יואב**. מאז, בכל שיחת טלפון, הוא הדגיש עד כמה ניהנה בהרקדה זו. בינינו, אני לא יודע מי ניהנה יותר... אנחנו או הוא... ואפילו דיברנו לקיים מפגש נוסף לכבוד יום הולדתו ה-90.

אבל הימים ימי קורונה הם, וביום הולדתו זה, כשהתקשרתי לברך, הסתבר ש**רוקפת** איתו בבית החולים.

עכשיו, **יואב** יוצר, רוקד ומרקיד שם למעלה... ולנו נותר רק להתגעגע ולהגיד תודה על היצירות, היצירתיות ותרבות הריקוד המופלאה שהוריש לכולנו.

הייתה לי הזכות להכירו ואני מוקיר את הזכות שניתנה לי ללוותו בדרכו האחרונה. מתגעגע.

